

D.ª Leonor se'n va!

Són el mestre o mestressa i el rector o capellà uns funcionaris que dirigeixen la vida intel·lectual dels pobles, pels qui l'èxit de la seva missió depèn més de les dots morals que de les pròpiament dites intel·lectuals.

Als primers hom els confia els fills, que junt amb el diner, és pels que ens desvetllem més. Als altres, les penes i les alegries, que és el llenguatge amb que s'expressa el nostre esperit.

Mes si alguna vegada es troben reunides totes aquestes qualitats, pot assegurar-se que la seva actuació és un seguit d'encerts i que rodejaran a l'interessat d'una aureola que tardarà molts anys en desaparèixer.

La seva austeritat és indispensable, sempre que no li privi de vigilar els vaivens de la hostilitat, innata en els reduïts cercles en que han de conviure, imposant sempre la seva autoritat i tractant per mètodes suaus de fer depositar actituds rebelds, nascudes les més de les vegades dels faulells i calaixos de les botigues del poble, si altra no de l'egolatria de qualsevol caci.

A més de sentir el flux i reflux de la concurrència a les seves aules, molt colps subjecte a la veu de l'antra rural, experimenta altres contrarietats que amb la seva consciència han de reaccionar cap a un estat de paternitat envers els petits, perquè ells no són culpables de les malifetes dels grans. I com més carinyo posa en la seva obra, com més es desvetlla per la missió que li és confiada, més tranquil·litat ha de néixer del seu esperit, llevor que el vent no s'emportarà gens lluny dels qui han de jutjar la bonesa del seu treball.

* * *

Totes aquestes qualitats són les que adornen a D.ª Leonor Sánchez, qui ha regentat durant més de vuit anys l'Escola de noies d'aquesta vila, posant-hi tant zel, que no fa molt dies, amb motiu de la festa de fi de curs, ja en diguérem la nostra opinió.

Encara falta afegir-hi que a la seva activitat i al seu mètode altament didàctic i pedagògic, ha reunit un gran nombre d'alumnes que no pot encabir en el local destinat per a aules, tant susceptible de millora, i que s'ha creat un personal auxiliar excel·lent, les senyoretetes Maria Costa Reberté i Maria Domenech Estrany, que, identificades amb el seu mètode, més ben dit, nascudes de les seves classes, posen tot el saber en preparar l'obra que amb tant d'encert ha vingut desenrotllant aquesta culta professora.

D.ª Leonor fa trenta dos anys que exerceix el magisteri, ja que estudià en la Normal de Barcelona els cursos de 1888 a 1891, i presentant-se a oposicions a Barcelona mateix, obtingué el numero 4 d'entre 80 opositores.

Al revés de molts professionals que sols adopten les corrents pedagògiques assimil·lades durant els

estudis, D.ª Leonor ha sapigut seleccionar tots els detalls pràctics de les innovacions que durant aquests anys ha sofert la Pedagogia, i en això està el seu secret de les seves complertes ensenyances.

A l'extrènyer la ma de tant culta professora, que marxa a l'Escola d'Alella, ens fem participants de la seva recança de deixar aquesta vila, on hi sent tants afectes i on deixa tant bon record.

Li desitgem prosperitats, i que a tothora les seves alumnes guardin un bon record de qui ha sigut per elles una segona mare.

G. i M.

Per a MONTSENY

Tenint en compte que la condició essencial per la bondat de qualsevol manifestació és la de que aquesta no amagui un fi de lucre, tenim com a conseqüència que la Premsa comarcal és la millor.

Per això el periodista, menyspreuat a lo millor pels professionals per la seva condició d'*amateur*, deu ésser considerat el millor dels ciutadans.

Els que donen força moral a la Premsa són sempre aquests que fan de periodista sense adonar-se'n, que ni tant sols gosen dir-se'n, mentre senten per la publicació que porta el nom del seu poble o contrada, el carinyo i el desig de perfecció que té la mare quan està abillant a la seva filla per a anar al sarau, a exhibir-se, per superar o almenys igualar formosament a les altres damisel·les.

Donant vida a les imatges precedents, podem afirmar que els aimants de la cultura celonesa han aconseguit amb l'aparició de MONTSENY, la realització d'un bell ideal; amb la polidesa en que presenten els últims nombres, es fan mereixedors de que una admiració de les persones de bon gust subsisteixi justament l'atenció inicial a que va fer-se creditora, apareixent ruborosa a la dansa literària.

Com una amoreta adreçada a la donzella que ens agrada, són, doncs, aquestes primeres quartel·les; la ma benhaurada que ens ha empès a que ho fessim, boi confonent-nos, ens ha honrat forsa.

Agraïts, a l'acomiar-nos, la millor ventura que podem desitjar als amics celonins, és la que amb caràcter general pot demanar-se per tots els publicistes rurals, això és, que trobin dintre de casa el respecte que es mereixen i que els erudits de fora, el millors àrbitres, no els regatejaran pas.

EMILI CODINA

Llinàs, 27-9-27.